

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 4 lipca 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Agata Mikołajczyk
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski
	<i>Z-ca Przewodniczącego GKO:</i>	Wojciech Robaczynski (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**, po rozpoznaniu na rozprawach w dniach 18 kwietnia i 4 lipca 2013 r. odwołania Obwinionego (...) od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt KO.0022-132-1-40/12, którym uznano Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję – Wójta Gminy (...), winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) - zwanej dalej ustawą, polegającego na udzieleniu 17 sierpnia 2009 r. (umowa nr 6/2009) Przedsiębiorstwu (...). zamówienia publicznego na dowóz uczniów z terenu Gminy (...) do szkół w roku szkolnym 2009/2010 o wartości (wg wykonania) 194 451,40 zł netto bez stosowania przepisów o zamówieniach publicznych, co naruszyło art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych

oraz wymierzyła Obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3 000 zł i obciążyła obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł.,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 16 listopada 2012 r. Regionalna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Gdańsku uznała Pana (...) - Wójta Gminy (...) za odpowiedzialnego popełnienia zawinionego naruszenia dyscypliny finansów publicznych polegającego na udzieleniu w dniu 17 sierpnia 2009 r. Przedsiębiorstwu (...) zamówienia publicznego na dowóz uczniów z terenu Gminy (...) do szkół w roku szkolnym 2009/2010 o wartości (wg wykonania) 194.451,40 zł netto bez stosowania przepisów o zamówieniach publicznych, co naruszyło art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych - zwanej dalej pzp oraz wyczerpało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w art.17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - zwanej dalej uondfp i za to na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 3 uondfp wymierzyła obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3.000 zł oraz na podstawie art. 167 ust. 1 uondfp zobowiązała obwinionego do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kwoty 291,71 zł tytułem kosztów postępowania.

Regionalna Komisja Orzekająca ustaliła, że dnia 17 sierpnia 2009 r. Gmina (...), reprezentowana przez Pana (...) - Wójta Gminy, zawarła umowę Nr 6/2009 z Przedsiębiorstwem (...) (zwanym dalej „PKS”), przedmiotem której było świadczenie usługi polegającej na dowozie uczniów z terenu Gminy (...) do szkół. Umowę zawarto na okres od dnia 1 września 2009 r. do dnia 25 czerwca 2010 r. Na mocy umowy PKS zobowiązał się do wydania biletów miesięcznych, na podstawie taryfikatora na przewozy. Zgodnie z umową PKS za wydane bilety miesięczne obciążał poszczególne placówki. Zawarcie wskazanej wyżej umowy nie zostało poprzedzone przeprowadzeniem postępowania w trybie przepisów

ustawy - Prawo zamówień publicznych. Powyższe okoliczności Komisja I instancji ustaliła na podstawie wyników kontroli przeprowadzonej w Urzędzie Gminy (...) przez Urząd Kontroli Skarbowej w Gdańsku.

W toku postępowania przed Regionalną Komisją Orzekającą Pan (...) wnosił o uniewinnienie od stawianego mu zarzutu podnosząc, że zarówno protokół kontroli przeprowadzonej przez Urząd Kontroli Skarbowej i wynik tej kontroli, na których to dokumentach oparto wniosek o ukaranie, nie mają żadnego waloru dowodowego, do żadnej bowiem kontroli Gminy (...) pod kątem prawidłowości udzielenia zamówienia publicznego na dowóz uczniów z terenu Gminy do szkół w roku 2009/2010 nie doszło. Obwiniony wskazywał, że nie dopuszczono do kontroli uznając, że Urzędowi Kontroli Skarbowej nie przysługuje prawo kontrolowania jednostki samorządu terytorialnego w zakresie gospodarowania jej środkami. W efekcie nie udostępniono UKS jakichkolwiek dokumentów źródłowych mających być przedmiotem badania kontrolnego i odmówiono podpisania protokołu sporządzonego przez UKS bez faktycznego przeprowadzenia kontroli. Obwiniony kwestionował również możliwość formułowania wyniku kontroli przez UKS, skoro do przeprowadzenia kontroli w istocie - nie doszło, nie można więc przyjąć, że Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych dopełnił wymogów, o których mowa w art. 89 ust. 1 uoondfp. Na rozprawie przed Komisją I instancji pan (...) podniósł, że dowody, które są wymienione we wniosku o ukaranie nie są dokumentami powstałymi w wyniku przeprowadzonej przez UKS kontroli w Gminie i nie zostały przekazane przez Gminę. Odnosząc się do pytań Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, czy w Gminie istnieją dokumenty dotyczące przedmiotowej sprawy i czy umowa jest prawdziwa, Obwiniony stwierdził, że nie może on mieć pewności, że nie istnieją inne dokumenty w Urzędzie Gminy (...), jeżeli nikt nie przeprowadził kontroli. Oświadczył także, że podważa dowody, które zostały uzyskane przez Rzecznika, gdyż, w jego ocenie, nie zostały uzyskane w sposób zgodny z prawem.

Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 pzp, ustawę stosuje się do udzielania zamówień publicznych przez jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych. W myśl art. 7 ust. 3 pzp zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu zgodnie z przepisami ustawy.

Biorąc to pod uwagę, Komisja Orzekająca I instancji uznała, że Gmina (...) jako jednostka sektora finansów publicznych przy udzielaniu zamówienia na dowóz uczniów z

terenu Gminy (...) do szkół zobowiązana była do zastosowania procedur wynikających z pzp, gdyż wartość zamówienia znacznie przekroczyła kwotę 14.000 euro wskazaną w art. 4 pkt 8 pzp, zaś usługę dowozu dzieci do szkół należy uznać za zamówienie powtarzające się okresowo, zatem oszacowania wartości tego zamówienia należało dokonać na podstawie art. 34 pzp.

Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, z którego wynika, że udzielenie zamówienia PKS nie nastąpiło w wyniku postępowania przeprowadzonego zgodnie z przepisami ustawy - Prawo zamówień publicznych należy stwierdzić, że doszło do naruszenia wyżej wskazanych przepisów ustawy, co w konsekwencji – zdaniem Komisji Orzekającej I instancji - spowodowało naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 17 ust. 1b pkt 1 uoofp, zgodnie z którym naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych.

Regionalna Komisja Orzekająca stwierdziła, że odpowiedzialnym za powyższe naruszenie jest (...) - Wójt Gminy (...), który zawarł przedmiotową umowę, na mocy której Gmina udzieliła zamówienia publicznego. W ocenie Komisji Orzekającej, działanie obwinionego należy uznać za zawinione, bowiem jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych winien on znać i stosować przy udzielaniu zamówień przepisy ustawy - Prawo zamówień publicznych.

Zdaniem Komisji Orzekającej I instancji, podnoszone przez Obwinionego zastrzeżenia co do legalności przeprowadzonej kontroli nie mogą stanowić przedmiotu ustaleń Komisji Orzekającej, która w toku postępowania w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych dokonuje jedynie oceny zebranych w sprawie dowodów i na tej podstawie stwierdza, czy doszło do opisanego we wniosku o ukaranie naruszenia. Zebrany w sprawie materiał dowodowy, w szczególności zawarta przez Wójta Gminy umowa jak i wystawione za wykonane usługi faktury, przy braku dowodów świadczących o przeprowadzeniu postępowania w trybie przepisów o zamówieniach publicznych pozwalają na stwierdzenie, że doszło do zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Wymierzając obwinionemu karę pieniężną w wysokości 3000 zł, Komisja Orzekająca I instancji uwzględniła stopień szkodliwości przedmiotowego naruszenia dla finansów publicznych, który uznała za znaczny z uwagi na istotne naruszenie zasady uczciwej

konkurencji, jak również wysoką wartość zamówienia. Komisja wzięła pod uwagę również stopień winy obwinionego, który uznała za wysoki z uwagi na fakt, że jako wójt gminy winien on wykazywać szczególną dbałość o gospodarkę finansową kierowanej jednostki i znajomość obowiązujących przepisów dotyczących zamówień publicznych. Jako okoliczność obciążającą Komisja uwzględniła fakt, że obwiniony był karany za inne naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Natomiast jako okoliczność łagodzącą Komisja wzięła pod uwagę opinię o sposobie wywiązywania się przez obwinionego z obowiązków służbowych.

Od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej pismem z dnia 14 grudnia 2012 r. obwiniony wniósł odwołanie, zaskarżając orzeczenie w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów art. 89 ust. 1 i art.133 uoondfp, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie od zarzuczonego czynu.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony podniósł, że, stosownie do treści art. 89 ust. 1 uoondfp, organ prowadzący postępowanie jest obowiązany do wyczerpującego zebrania i wszechstronnego rozpatrzenia materiału dowodowego. Na etapie postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych skoncentrowano się i wykorzystano materiał dowodowy zgromadzony przez Urząd Kontroli Skarbowej w Gdańsku, którym posłużył się i na który się powołał oskarżyciel.

Obwiniony stwierdził: „Zbieg uprawnień rzecznika dyscypliny finansów publicznych i uprawnionego przez dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej do przeprowadzenia kontroli - w rękach jednej osoby umożliwił przy tym - z jednej strony, wykorzystanie informacji i stanowiska prawnego UKS-u do sformułowania przez oskarżyciela wniosku o ukaranie, a z drugiej strony skutkowało zaniechaniem przez Rzecznika przeprowadzenia »swojego« postępowania dowodowego.”

Składający odwołanie zarzucił: „Konieczności wyłączenia się Rzecznika dyscypliny od udziału w tym postępowaniu - na zasadzie art. 83 ust. 1 pkt 4 i ust. 5 ustawy o n.d.f.p. nie rozważał ani sam Rzecznik, ani Komisja orzekająca - po zgłoszeniu tej okoliczności na posiedzeniu rozpoznawczym.”

Zdaniem Obwinionego, we wniosku o ukaranie jednoznacznie wskazano na protokół kontroli UKS i wynik tej kontroli - jako podstawę dowodową sformułowania oskarżenia i że

żadnych innych dowodów nie dostarczył Komisji ani sam Rzecznik, ani nie zebrała ich Komisja.

Obwiniony stwierdził następnie, że odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, wskazując, że zebranie dowodów mających potwierdzać ewentualną zasadność oskarżenia - jest obowiązkiem Rzecznika, a nie Obwinionego, który z kolei nie ma obowiązku dostarczać dowodów przeciwko sobie.

Zdaniem składającego odwołanie: „Skoro podstawą dowodową wniosku Rzecznika miała być rzekomo kontrola przeprowadzona przez UKS w Gdańsku w Urzędzie Gminy (...) i wynik tej kontroli, - to po wykazaniu załączonymi do pisma z dnia 13.11.2012 roku dokumentami, iż do kontroli tej w istocie - nie doszło, wobec czego nie można było sformułować wyniku tej kontroli, - to zebrany w tej sprawie przez Rzecznika materiał dowodowy uznać należało za fikcyjny.”

Zatem: „na podstawie art.133 ust. 1 ustawy o n.d.f.p. materiał dowodowy będący podstawą oskarżenia nie powinien być przez Komisję dopuszczony”. Następnie Obwiniony stwierdza: „Komisja Orzekająca w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia poświęciła mojemu zarzutowi marginalną tylko część swojej uwagi, przyjmując - z niezrozumiałych przyczyn, stawiane mi zarzuty za właściwie udowodnione.

W najmniejszym nawet stopniu nie odniesiono się do wagi dowodowej dokumentów potwierdzających, że kontroli UKS w gminie (...) - nie było, a w konsekwencji - ustalenia dokonane przez organ kontrolny i przyjęte bezkrytycznie przez Rzecznika - mają charakter nieformalny.”

Składający odwołanie podniósł następnie: „Komisja Orzekająca nie wskazała zatem skąd czerpie swą wiedzę o zaniechaniu przez gminę przeprowadzenia procedury zamówień publicznych przy powierzaniu dowozu uczniów do szkół w roku szkolnym 2009/2010 i na jakiej podstawie dowodowej opiera swoje przekonanie o naruszeniu dyscypliny finansów publicznych.”

W efekcie – jego zdaniem – „tak oczywiste uchybienia prawne dyskwalifikują zapadłe orzeczenie w całości i uzasadniają wniosek o braku podstaw do skazania za zarzucany czyn.”

Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

Odwołanie nie może być uwzględnione.

Podstawowe znaczenie dla rozpoznania odwołania złożonego przez obwinionego ma ustalenie, czy w toku postępowania ustalono w sposób prawidłowy, że przy udzielaniu przedmiotowego zamówienia nie zastosowano – wbrew obowiązкови ustawowemu – przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, takie ustalenie zostało dokonane w sposób nie budzący wątpliwości. Komisja Orzekająca I instancji opierała się na materiałach dowodowych dostarczonych przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Gdańsku. Wbrew pogładowi wyrażonemu przez obwinionego, w toku toczącego się postępowania nie doszło do naruszenia art. 133 uodnfp. Za całkowicie bezzasadną należy uznać tezę obwinionego, że pozyskany w trakcie kontroli skarbowej materiał dowodowy ma charakter fikcyjny, gdyż do kontroli w ogóle nie doszło, ponieważ nie miała ona podstawy prawnej. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, zgromadzony przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Gdańsku materiał kontrolny zasługuje w pełni na uwzględnienie i został pozyskany legalnymi środkami prawnymi. Kontrola w zakresie prawidłowości stosowania procedury udzielania zamówień publicznych przy udzieleniu zamówień publicznych mieści się całkowicie w pojęciu badania zgodności z prawem funkcjonowania jednostek samorządu terytorialnego i dotyczy to także zamówień publicznych, nawet finansowanych ze środków własnych gminy, co jest to zgodne z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (tj. z 2011 r. Nr 41, poz. 214 ze zm.). W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 stycznia 2011 r. (II GSK 870/09), na który powołuje się Obwiniony w piśmie z dnia 3 lutego 2012 r. do Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Gdańsku, stwierdzono, że poza ramy kontroli samorządu terytorialnego wykracza kontrola celowości gospodarowania, a nie zgodności z prawem wykorzystania takich środków. Fakt, że Obwiniony nie chciał współdziałać z UKS w toku kontroli nie przekreśla faktu, że kontrola taka została przeprowadzona. To, że w toku tej kontroli zgromadzono materiał dowodowy, także nie może budzić wątpliwości. Wobec odmowy udostępnienia dokumentów przez Wójta Gminy, UKS miał nie tylko prawo, ale i obowiązek dążyć do ustalenia stanu faktycznego pozyskując materiał dowodowy z innych źródeł (w tym od drugiej strony umowy). Użycie przez obwinionego, jako Wójta Gminy (...), sformułowania (w piśmie z dnia 13 listopada 2012 r. do Regionalnej Komisji Orzekającej), że

dokumenty UKS „nie mają żadnego waloru dowodowego i zostały spreparowane przez UKS dla wykazania z góry założonej przez ten organ tezy”, przedstawia się w tym kontekście jako szczególnie niewłaściwe.

Główna Komisja Orzekająca stoi na stanowisku, że w niniejszej sprawie – wbrew twierdzeniom zawartym w odwołaniu - nie doszło do naruszenia art. 89 ust. 1 uodnfp, zarówno w działaniach Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych, jak i Komisji Orzekającej I instancji. Rzecznik nie tylko miał prawo, ale przede wszystkim obowiązek wykorzystać materiał dowodowy zgromadzony przez Urząd Kontroli Skarbowej. Wystąpił również z uzupełniającymi czynnościami dowodowymi nie wiadomo zatem, na jakiej podstawie obwiniony twierdzi, że nie prowadził on „swojego” postępowania dowodowego. Materiał został zebrany wyczerpująco i wszechstronnie rozpatrzony, co potwierdziły późniejsze odpowiedzi na pisma Głównej Komisji Orzekającej udzielane przez Urząd Gminy (...), z których wynikało, że wszystkie dokumenty dotyczące udzielenia przedmiotowego zamówienia publicznego zostały już przekazane wcześniej Rzecznikowi Dyscypliny Finansów Publicznych, a zatem zarówno Rzecznik, jak i Regionalna Komisja Orzekająca podejmowali decyzje w sprawie na podstawie całościowo zebranego materiału dowodowego.

Na marginesie zasadniczego wyводу należy odnieść się do sformułowanego przez obwinionego w odwołaniu zarzutu, że osoba kontrolująca z upoważnienia Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Gdańsku nie mogła następnie pełnić funkcji oskarżyciela w postępowaniu w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Twierdzenia obwinionego w tym zakresie nie są poparte żadnymi argumentami, których uwzględnienie wskazywałoby na pogląd o nieprawidłowościach w prowadzeniu postępowania. Przywołany w tym zakresie przez obwinionego art. 83 uodnfp w ogóle nie daje podstaw do wyłączenia rzecznika dyscypliny finansów publicznych przy uwzględnieniu okoliczności zaistniałych w niniejszej sprawie. Należy też zauważyć, że Obwiniony w toku postępowania nie złożył wniosku o wyłączenie Rzecznika.

Okoliczność, że zgromadzony w toku postępowania przed Komisją Orzekającą I instancji materiał dowodowy pozwala na prawidłowe ustalenie stanu faktycznego, została potwierdzona przez Główną Komisję Orzekającą, rozpoznającą odwołanie wniesione przez obwinionego. W związku z kwestionowaniem przez obwinionego legalności przeprowadzenia kontroli przez Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w Gdańsku oraz kwestionowania prawidłowości prowadzenia postępowania dowodowego, tak przez Rzecznika, jak i Komisję

Orzekającą I instancji, poprzez niezgromadzenie dokumentacji potwierdzającej fakt udzielenia zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów ustawy - Prawo zamówień publicznych, opierając się na treści art. 145 ust. 2 i art. 86 ust. 1 pkt 2 uoondfp, postanowiła przeprowadzić dalsze czynności dowodowe poprzez wezwania skierowane do Szkoły Podstawowej w (...) i Urzędu Gminy w (...) o przekazanie pełnej dokumentacji związanej z zawarciem umowy polegającej na udzieleniu PKS w okresie od 1 września 2010 r. do 30 czerwca 2011 r. zamówienia na dowóz uczniów z terenu Gminy do szkół – pisma z dnia 16 maja 2013r. Pismem z dnia 29 maja 2013 r. Urząd Gminy (...) odpowiedział, że żądane dokumenty zostały już przekazane Rzecznikowi Dyscypliny Finansów Publicznych pismami z 25 maja 2012 r., 25 lipca 2012 r. i 27 sierpnia 2012 r. Natomiast Szkoła Podstawowa w (...) pismem z dnia 29 maja 2013 r. przyłączyła się do stanowiska Wójta Gminy (...) opisanego powyżej. Na ponowne wezwanie skierowane do Urzędu Gminy (...) z dnia 13 czerwca 2013 r. o udostępnienie dokumentacji Urząd Gminy (...) odpowiedział pismem z dnia 20 czerwca 2013 r. potwierdzając, że wymagane dokumenty zostały w tej sprawie przekazane Rzecznikowi I instancji.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że podstawowy fakt, tj. niezastosowanie przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych przy udzielaniu zamówienia PKS na dowóz dzieci do szkół został wykazany w sposób niebudzący wątpliwości. Żaden bowiem z dokumentów dotyczących tej umowy – a z pism Urzędu Gminy (...) wynika, że zostały przekazane wszystkie dokumenty – nie zawiera śladu prowadzenia postępowania w oparciu o przepisy ustawy – Prawo zamówień publicznych. Faktu tego nie przekreśla zaprzeczanie przez obwinionego legalności kontroli UKS. Należy jasno powiedzieć: albo było prowadzone w Gminie (...) postępowanie w oparciu o przepisy ustawy – Prawo zamówień publicznych o udzielenie przedmiotowego zamówienia, albo nie. Ustalenia dowodowe wskazują jednoznacznie, że takie postępowanie nie było prowadzone.

Przy tej okazji Główna Komisja Orzekająca odnosi się do pisma Urzędu Gminy (...), w którym podniesiono, że Wójt Gminy w (...) jako Obwiniony w sprawie nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności i może nawet bez podania powodów odmówić składania wyjaśnień lub odpowiedzi na poszczególne pytania oraz że, stosownie do art. 145 ust. 1 uoondfp, Główna Komisja Orzekająca podejmuje rozstrzygnięcia na podstawie materiału dowodowego zebranego przez Komisję orzekającą oraz dokumentów załączonych do

odwołania, zaś „żaden przepis nie daje GKO prawa prowadzenia odrębnej i suwerennej procedury dowodowej”.

Główna Komisja Orzekająca zgadza się z tezą, że Obwiniony nie ma obowiązku dostarczać dowodów przeciwko sobie. Należy jednak zauważyć, że dowody w tej sprawie zostały zgromadzone przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych już we wcześniejszym etapie postępowania. Aby jednak rozwiać ewentualne wątpliwości w tym zakresie i móc ustosunkować się do argumentów zawartych w odwołaniu, Główna Komisja Orzekająca skierowała wezwanie do Szkoły Podstawowej w (...) i Urzędu Gminy w (...) o przekazanie dokumentacji dotyczącej umowy polegającej na udzieleniu PKS zamówienia na dowóz uczniów z terenu Gminy do szkół. Wbrew stanowisku zawartemu w piśmie Urzędu Gminy z dnia 20 czerwca 2013 r., Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że nie prowadziła „odrębnej i suwerennej procedury dowodowej”, kontynuowała natomiast postępowanie dowodowe I instancji, analizując zarzuty podnoszone przez obwinionego w złożonym odwołaniu, że w sprawie nie doszło do wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego. Działania GKO całkowicie znajdują zatem podstawę w art. 145 ust. 2 uondfp. Pozwoliły one na uznanie ustaleń faktycznych dokonanych przez Regionalną Komisję Orzekającą za prawidłowe.

Zawarcie umowy, której przedmiotem jest zamówienie na dowóz uczniów a terenu Gminy (...) do szkół bez zastosowania przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 17 ust. 1b pkt 1 uondfp. Główna Komisja Orzekająca zauważa przy tym, że w dacie dokonanego naruszenia czyn ten był określony w art. 17 ust. 1 uondfp. Biorąc jednak pod uwagę, że ustawa obowiązująca w dacie naruszenia nie była względniejsza dla sprawcy, należy zastosować, zgodnie z art. 24 uondfp, ustawę obowiązującą w dacie orzekania.

Odpowiedzialność za udzielenie przedmiotowego zamówienia ponosi Obwiniony, jako wójt Gminy (...), który podpisał umowę. Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę na znaczny stopień szkodliwości czynu dla finansów publicznych. Zasada wyrażona w art. 7 ust. 3 pzp, zgodnie którym zamówienia udziela się wyłącznie wykonawcy wybranemu na podstawie przepisów ustawy – Prawo zamówień publicznych, należy do podstawowych zasad wyznaczających ład finansów publicznych. Pomijając tryb udzielania zamówienia ustalony w przepisach tej ustawy, obwiniony wykazał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego w tym zakresie. Opinie wyrażane przez niego w toku postępowania przed

organami właściwymi w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie pozwalają na przyjęcie, że Obwiniony w jakimkolwiek stopniu żałuje takiego postępowania. Nie ulega natomiast wątpliwości, że obwiniony mógł uniknąć dokonania naruszenia dyscypliny finansów publicznych zachowując się w sposób prawidłowy, tj. przeprowadzając stosowne postępowanie w oparciu o ustawę – Prawo zamówień publicznych. W tym świetle zarówno przypisanie odpowiedzialności Obwinionemu, jak i wymierzenie mu przez Komisję Orzekającą I instancji kary Główna Komisja Orzekająca uznaje za prawidłowe, co przemawia za nieuwzględnieniem złożonego odwołania.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.